

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی نشانه های هنجارگریزی در شعر نصرت رحمانی و یحیی سماوی

محل انتشار:

الدراسات الادبیه (فی اللغة العربیة والفارسیة و تقاعلهما)، دوره 54، شماره 107 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

تورج زینی وند - استاد گروه زبان و ادبیات عرب، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران

روژین نادری - دانش آموخته زبان و ادبیات عرب، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران

خلاصه مقاله:

در شعر معاصر فارسی و عربی، شاعران بسیاری هنجارگریزی اهتمام ورزیده و زبان شعر خود را متفاوت از دیگران بیان کرده اند. «نصرت رحمانی» و «یحیی سماوی» از جمله این شاعران هستند که به صورت گسترده، دست به هنجارگریزی زده و با کارگیری ترفندهای ادبی از قوانین حاکم بر همنشینی واژه ها منحرف شده اند. با توجه به این مهم که با تحلیل هنجارگریزی ها و بدعت های هنری این دو شاعر، می توان به شاخصه های سبکی و عوامل تمایز شعر آنان نسبت به سایر شاعران پی برد. لذا این مقاله، با روش توصیفی-تحلیلی، و بر مبنای الگوی هنجارگریزی «لیچ»، به بررسی معناآفرینی های بدیع در مجموعه اشعار نصرت رحمانی و دیوان شعری «اطفئینی بنارک» یحیی سماوی پرداخته است. البته، شایان ذکر است که دو شاعر در حوزه های گوناگون به وفور از هنجارها عدول کرده اند. اما در این جستار، به بررسی هنجارشکنی هایی که در آثار دو شاعر مشترک است، پرداخته شده است؛ یعنی، هنجارگریزی معنایی، گویشی، زمانی و آوایی. هنجارگریزی معنایی در آثار دو شاعر به طور قابل ملاحظه ای مشهود است و در هیات آرایه های تشبیه، استعاره، تشخیص، حسامیزی و تصاویر پارادوکسی نمود یافته است.

کلمات کلیدی:

نصرت رحمانی، یحیی سماوی، برجسته سازی، هنجارگریزی، ادبیات تطبیقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2029115>

